

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/43/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6822010087
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6822010087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a Mgr. Ivany Datlovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. júna 2023 v trestnej veci obžalovaného P. U. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 15.03.2023, sp. zn. 1T/28/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného P. U., nar. XX.XX.XXXX v H., trvalým pobytom H., M. XX/X,

uznáva za vinného

z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.,
z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.,
z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.,

pretože

dňa 05.05.2021 približne o 11.00 hod. v H. na O. ulici, v záhradkárskej oblasti pri hlavnej ceste, po predchádzajúcej hádke, ktorej predchádzali dlhodobé osobné spory, fyzicky napadol poškodeného U. L., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým v čase hádky stáli na mostíku vedúcom ponad miestny potok tak, že ho nie menej ako jedenkrát udrel päťou do oblasti tváre a následne nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti hrudníka, v dôsledku čoho U. L. spadol z mostíka do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije, následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného, z ktorých ho prvý trafil do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku, čím poškodenému spôsobil kompresívnu zlomeninu tela prvého, druhého, tretieho a piateho hrudného stavca, pomliaždenie chrbta v hrudnej oblasti s krvnou podliatinou, podvrtnutej krčnej chrbtice, pomliaždenie hrudnej steny vpravo s krvnou podliatinou, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v pravej temennej oblasti s krvnou podliatinou, tržno-pomliaždenú ranu v pravej temennej oblasti, podvrtnutie driekovej chrbtice s následným prolapsom tretej až piatej driekovej medzistavcovej platničky s tlakom na miechové korene L4 a L5 a pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého členka s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti nie menej ako 112 dní

teda

inému úmyselne ublížil na zdraví a spôsobil takým činom ťažkú ujmu na zdraví, dopustil sa na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu

a za to sa o d s u d z u j e

podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému U. L., nar. XX.XX.XXXX v H., trvalým pobytom H., J. W. XXXX/XX, škodu vo výške 13.710,- Eur.

o d ô v o d n e n i e :

A. rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný P. U. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 05.05.2021 okolo 11.00 h v záhradkárskej oblasti na O. ulici v H., pri hlavnej ceste vedúcej cez záhradkársku oblasť, na mieste verejnosti prístupnom, po predchádzajúcej hádke, ktorej predchádzali dlhodobé osobné spory, fyzicky napadol poškodeného U. L., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým v čase hádky stáli na mostíku vedúcom ponad miestny potok a to tým spôsobom, že ho nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti tváre a následne nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti hrudníka, po čom U. L. spadol z mostíka do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije a následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného U. L., z ktorých prvý trafil poškodeného do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku, čím vzbudil u poškodeného obavu o jeho život a zdravie a spôsobil mu kompresívnu zlomeninu tela prvého, druhého, tretieho a piateho hrudného stavca, pomliaždenie chrbta v hrudnej oblasti s krvnou podliatinou, podvrtnutej krčnej chrbtice, pomliaždenie hrudnej steny vpravo krvnou podliatinou, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v pravej temennej oblasti s krvnou podliatinou, tržno-pomliaždenú ranu v pravej temennej oblasti, podvrtnutie driekovej chrbtice s následným prolapsom tretej až piatej driekovej medzistavcovej platničky s tlakom na miechové korene L4 a L5 a pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého členka s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti nie menej ako 112 dní a škodu na zdraví titulom bolestného podľa posudku súdneho znalca vo výške 13.710,- €.

Za to mu bol podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 30 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej strane - U. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. W. XXXX/XX, H. škodu vo výške 13.710,- eur.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 29.04.2023, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody, ako aj proti správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Najprv poukázal na výrovkovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa však nestotožnil. Zdôraznil, že sa skutku, kladeného mu za vinu, nedopustil, poškodený si spôsobil svoje zranenia pádom sám, bez jeho zavinenia. Tomuto sa nevyhrážal, naviac mostík, z ktorého poškodený spadol, je v jeho vlastníctve, a preto nespĺňa požiadavku miesta prístupného verejnosti. Jeho vlastníctvo mostíka nebolo spochybnené a z tohto dôvodu sa nemohol dopustiť trestného činu výtržníctva, ktorý možno spáchať verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, keďže v tom čase neboli na danom mieste žiadne iné osoby, teda pojmový

znak verejnosti bol vylúčený. Okrem toho z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, ale ani z celého spisového materiálu nevyplýva, prečo by mal byť jeho majetok miestom verejnosti prístupným. Je pritom bez relevancie, či mostík bol oplotený alebo nie, veď ani na neoplotený pozemok iného nemôže hocikto len tak vniknúť. V tomto smere je nedostačujúca argumentácia prvostupňového súdu, že ku skutku malo dôjsť medzi cestou a oplotenou záhradou.

Ďalej argumentoval tým, že s poškodeným má dlhodobu narušené vzťahy a podľa tvrdení poškodeného ho mal udrieť dvakrát päšťou do oblasti tváre, avšak u tohto neboli zistené žiadne zranenia, ktoré by zodpovedali takému mechanizmu napr. hematóm pod okom, rozťaté pery a pod. Nie je možné, aby pri tak intenzívnom údere do oblasti tváre, v dôsledku ktorého napadnutá osoba spadne, táto neutrpela žiadne zranenia.

Podľa jeho názoru slovné spojenie, aby iný zdochol, nie je možné považovať za vyhrážku, tobôž nie v intenciách § 360 Tr. zák. (hoci ani takéto slová poškodenému nepovedal), pričom zo skutkovej vety vyplýva, že sa poškodenému mal vyhrážať aj zabitím. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie je uvedený pojem vyhrážka zabitím, ale len vyhrážka v podobe prania, aby poškodený zomrel. Za takéhoto stavu nie je možné obžalobný skutok subsumovať pod § 360 Tr. zák., a to o to viac, že malo ísť len o verbálny útok, pričom bolo potrebné odčitovať presné vyhrážky, ktoré údajne mali smerovať z jeho úst na adresu poškodeného.

V ďalšom namietal dôkaznú silu usvedčujúcich dôkazov, konkrétne svedok F. H. je kamarátom poškodeného a nevieryhodne vyznieva tvrdenie, že sa mu mal priznať k tomu, čo mal údajne spraviť. Nie je totiž logické, aby ktokoľvek zavolať inému, najmä ak ide o kamaráta poškodeného a následne sa mu priznal k trestnej činnosti. Tvrdenia tohto svedka neboli verifikované ani identifikáciou telefónneho čísla, z ktorého mu malo byť volané.

Nepresvedčivá je aj svedecká výpoveď P. L., ktorému sa taktiež mal priznať k trestnej činnosti, nakoľko ide o syna poškodeného a na takéto konanie by nemal žiadny logický dôvod. Bolo by v jeho neprospech, ak by sa na jednej strane priznal k trestnej činnosti pred osobami blízkymi poškodenému a na druhej strane by to pred príslušnými orgánmi popieral, pretože by sa pripravil o významnú poľahčujúcu okolnosť.

Zo záverov znalca P. T. M., I. vyplynulo, že poškodený mal motív krivo ho usvedčiť z trestnej činnosti, ktorej sa nedopustil, keďže mu išlo o náhradu škody vo výške 13.710,- Eur.

Ďalej argumentoval tým, že vek poškodeného mu nebol známy, a preto skutok nemohol byť kvalifikovaný ako spáchaný voči chránenej osobe, najmä, ak nikto ani netvrdil, že by sa mal konania dopustiť práve pre vek poškodeného. O tom, že mal mať vedomosť, že poškodený bol v čase útoku vo veku nad 60 rokov, nesvedčili žiadne vykonané objektívne dôkazy. Okrem toho poškodený vyhľadal jeho a nie on poškodeného, čo už samo o sebe vylučuje, že by malo jeho konanie smerovať voči poškodenému ako osobe vyššieho veku. V súhrne by teda nešlo o konanie, ktoré bolo v príčinnej súvislosti s vekom poškodeného, ktorý je dokonca fyzicky zdatnejší ako on, pričom poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 03.12.2013, sp.zn. 2Tdo/65/2013, ako aj rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 5To/27/2016 a sp.zn. 5To/36/2016. Napokon nebolo naplnené ust. § 139 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého sa ustanovenie ods. 1 tohto zákonného ustanovenia nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

Jeho postavenie pred súd nebolo v medziach Trestného poriadku a odporovalo Ústave SR, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), f) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K podanému odvolaniu obžalovaného sa vyjadril poškodený U. L. prostredníctvom svojho splnomocnenca písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 12.06.2023. Poukázal na to, že obžalovaný podal voči odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho splnomocneného obhajcu odôvodnil nasledovne:

1. Obžalovaný v odvolaní opätovne poprel spáchanie skutku v celom rozsahu.
2. Obžalovaný vyhodnotil ako nepravdivé svedecké výpovede F. H. a P. L., ktorým sa obžalovaný v telefonických rozhovoroch priznal ku skutku, s tým, že pán H. je kamarát poškodeného a pán L. je jeho synom.
3. Obžalovaný spochybnil i pravdivosť svedeckej výpovede samotného poškodeného, ktorý obžalovaného (podľa vyjadrenia jeho obhajcu) krivo obviňuje so spáchania trestnej činnosti zo zisťných dôvodov, pre náhradu škody na zdraví.
4. Obžalovaný ďalej poprel vedomosť o veku poškodeného.
5. K ublíženiu na zdraví, na spochybnenie odsudzujúceho rozsudku, obžalovaný poukázal na znalecký posudok, z ktorého nevyplýva zranenie pery alebo hematóm po okom, z čoho vyvodzuje, že obžalovaný nemohol poškodeného dvakrát udrieť päšťou.
6. K výtržníctvu ďalej na svoju obranu uviedol, že je vlastníkom neoploteného mostíka, na ktorom malo dôjsť k incidentu a že tento mostík nie je miestom verejnosti prístupným.
7. K nebezpečnému vyhrážaniu na svoju obranu uviedol, že slovné spojenie, aby iný zdochol, zjavne nie je možné považovať za vyhrážku.

Napriek obžalovaným zvolenej procesnej obrane spočívajúcej v tom, že ani v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní nevypovedal a neučinil vyhlásenie o svojej vine, resp. že nepopiera spáchanie skutku, a napriek popretiu spáchania skutku je vina obžalovaného zo skutku popísaného v rozsudku nasledovne:

„...dňa 05.05.2021 okolo 11.00 h v záhradkárskej oblasti na O. ulici v H., pri hlavnej ceste vedúcej cez záhradkársku oblasť, na mieste verejnosti prístupnom, po predchádzajúcej hádke, ktorej predchádzali dlhodobé osobné spory, fyzicky napadol poškodeného U. L., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým v čase hádky stáli na mostíku vedúcom ponad miestny potok a to tým spôsobom, že ho nie menej ako jedenkrát päšťou do oblasti tváre a následne nie menej ako jedenkrát päšťou do oblasti hrudníka, po čom U. L. spadol z mostíka do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije a následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného U. L., z ktorých prvý trafil poškodeného do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku, čím vzbudil u poškodeného obavu o jeho život a zdravie a spôsobil mu kompresívnu zlomeninu tela prvého, druhého, tretieho a piateho hrudného stavca, pomliaždenie chrbta v hrudnej oblasti s krvnou podliatinou, podvrtnutej krčnej chrbtice, pomliaždenie hrudnej steny vpravo krvnou podliatinou, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v pravej temennej oblasti s krvnou podliatinou, tržno-pomliaždenú ranu v pravej temennej oblasti, podvrtnutie driekovej chrbtice s následným prolapsom tretej až piatej driekovej medzistavcovej platničky s tlakom na miechové korene L4 a L5 a pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého členka s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti nie menej ako 112 dní a škodu na zdraví titulom bolestného podľa posudku súdneho znalca vo výške 13.710,- €.“

jednoznačne preukázaná jednak svedeckou výpoveďou poškodeného, ako aj svedeckými výpoveďami F. H. a P. L., ako aj znaleckým posudkom č. 45/2021 a výsluchom P. T. M., znalec v odbore N. a farmácia, odvetvie I..

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pán H. je krstným synom strýka obžalovaného a že sa ako sused pozná s poškodeným. F. H. oslovila švagriná obžalovaného a vypýtala si jeho telefónne číslo s tým, že obžalovaný má problémy a chcel by mu zavolať. Svedok na hlavnom pojednávaní vypovedal zhodne so svojimi výpoveďami z prípravného konania: Obžalovaný v telefonickom rozhovore so svedkom H. tomuto povedal, že mal konflikt s pánom L.. F. L. išiel za ním a povedal mu, že prečo odtiahol auto do potoka, bolo to auto priateľky syna pána L.. U. mu na to povedal, že do toho ho nič nie je, a že ho nemá srať. F. U. ako mu dvakrát vrazil tak pán L. spadol do potoka a ešte po ňom šmaril 4 skaly. Keď U. odchádzal, tak mu ešte povedal, či má dosť, či ešte chce, či ho má zabiť. Potom sa ma U. spýtal, či by išiel na súd svedčiť v jeho prospech proti L., že keď dačo nebudem vedieť, tak dopíšeme, ja sa to naučím, a že potom sa vyrovnáme. Ja som povedal, že nie. spýtal sa ma či dačo neviem zlé na L., som povedal že nie. potom sa ma spýtal či viem, že 60 ročný človek je chránená osoba, aj som povedal, že viem, a on povedal, že to ešte nepočul. Tento rozhovor trval 2 minúty. Odvtedy sa mi pokúšal dovolať dvakrát, ale ja som mu nedvíhal.“

Samotná matka obžalovaného potvrdila, že medzi obžalovaným a svedkom H. došlo k telefonickému rozhovoru. S ohľadom na fakt, že ide o obžalovanému najbližšiu osobu, je zrejme že táto svedkyňa má ako matka prirodzený záujem chrániť svojho syna, a to aj za cenu nepravdivej svedeckej výpovede.

Svedok H. nemal a nemá žiadny dôvod klamať a usvedčovať obžalovaného zo spáchania skutku. Tento svedok nie je ani v príbuzenskom vzťahu s poškodeným a ani s ním nie je blízkym priateľskom vzťahom.

Orgány činné v trestnom konaní sa doposiaľ nezaoberali snahou obžalovaného naviesť svedka na krivú výpoveď a prípravou na marenie spravodlivosti.

Vo vzťahu k svedeckej výpovedi P. L., je pravdou, že tento svedok je synom poškodeného. Obžalovaný v reakcii na prednesenú svedeckú výpoveď potvrdil, že svedkovi volal: „... pravda bola povedaná len to, že sme telefonovali. Nepovedal som ani že som hádzal skaly po jeho otcovi, len to že som odtiahol auto ...“.

Aký dôvod mal obžalovaný telefonovať svedkovi po incidente s jeho otcom, keď dovtedy si medzi sebou nevolali a obžalovaný so synom poškodeného nemal žiaden vzťah predpokladajúci telefonickú komunikáciu?

V prvom rade je potrebné poukázať na dôvod, pre ktorý obžalovaný poškodeného napadol. Incidentu predchádzalo protiprávne konanie obžalovaného, ktorý - využívajúc v tomto prípade neprípustnú svojpomoc - odtiahol svojím vozidlom pri záhrade zaparkované osobné motorové vozidlo, na ktorom na chatu poškodeného prišla priateľka jeho syna, ktoré navyše nikomu nezavadzalo a nestálo na prístupovej ceste. Tento incident polícia nevyšetrovala. Obžalovaný sa k nemu v podstate priznal - v rámci svojej reakcie na obsah telefonického rozhovoru medzi ním a svedkom P. L..

Poškodený sa obžalovaného spýtal, prečo auto odtiahol. Reakcia obžalovaného spočívala najskôr v nadávke: „On mi povedal, že čo sa staráš ty kokot starý.“ a následne i vo fyzickom útoku: „...on mi jednu vrazil, tak som mu povedal, že čo si to dovoľuje, že chodil s mojím synom do školy a to auto bolo synovej priateľky. On mi vraví, že už nás má všetkých tu plné zuby a zabil mi druhú. Ja som spadol z mostíka do potoka na chrbát a ostal som ležať, skúsil som rukami a nohami, či viem pohnúť, vedel som, ale strašne ma bolel chrbát, tak som si čupol a mu vravím, aby mi podal ruku a vytiahol ma von a on sa na mňa kukal. Tam vedľa mostíka má kopy skál, tak zobral jednu skalú a hovorí, že tu zdochneš ty sviňa prašivá a hodil mi do hlavy skalú, schúlil som sa na bok a dostal som druhú ranu do boku. Tak som sa začal plaziť pod mostík a treťou skalou ma trafil do nohy a štvrtou skalou ma už netrafil. Tam pod mostíkom som čakal, kým neodídeš preč. Potom som sa po veľkej námahe vyškriabal von, sadol som do auta a išiel do nemocnice.“

V prípravnom konaní vypovedal poškodený v podstatných súvislostiach zhodne. Skutok popísal tak, ako je uvedený v skutkovej vete obžaloby, ktorá bola pojatá do odsudzujúceho rozsudku. Obžalovaný na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije a následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného U. L., z ktorých prvý trafil poškodeného do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku.

Fakt, že poškodený je osobou vyššieho veku podľa § 127 ods. 3 Tr. zák, t.j. osoba staršia ako šesťdesiat rokov, je zrejme už z prvého pohľadu na poškodeného, a to každému, i nezainteresovanému. Zovňajšok, tvár, stav pokožky, vrásky, držanie tela, spôsob chôdze a komunikácie to nepochybne prezrádzajú.

Obžalovaný sa s poškodeným stretával, minimálne ako vlastníci susediacich záhrad a chát. Z výpovede svedka P. L. vyplýva, že obžalovaný je jeho rovesník - chodili spolu do jedného ročníka, aj keď nie do rovnakej triedy. Z výpovede svedka P. L., synovca poškodeného, vyplýva, že pred týmto skutkom sa odohral iný incident, pri ktorom obžalovaného upozornil na vek poškodeného: „Asi rok pred týmto incidentom čiže v r. 2020 sme išli so strýkom do záhrady, obžalovaný nám do cesty ukladal skaly, robil nám zle, nevedeli sme chodiť autom do záhrady, tak sme to chceli upratať. Raz sme išli do záhrady pozrieť, bol tam P., spýtali sme sa ho, prečo to robí, vysvetľovali sme si to, ja som stál, pozeral som na cestu, strýko stál za mnou, P. bokom ako teraz, otočím sa a P. X. držal pod krkom, tak som mu povedal, že čo to robí, že chlap má 70 rokov, chytil som mu ruky a P. do mňa začal skákať, či ideme dvaja na neho. H. nikto do teba neskáče, som to ukľudnil a tým to zhaslo.“

Obžalovaný mal nespornú vedomosť o veku poškodeného. Zároveň si dovolil vulgárne nadávať poškodenému, fyzicky ho napadnúť a vyhrážať sa mu usmrtením práve preto, že poškodený vzhľadom ku svojmu veku nepredstavoval pre obžalovaného vážnejšieho súpera. Obžalovaný mal už z minulosti skúsenosť, že poškodený sa sám jeho fyzickému útoku nebránil a to ho zrejme posilňovalo pri spáchaní trestného činu - spolu s faktom, že poškodenému nemal kto prísť na pomoc, lebo boli sami. Je vysoko pravdepodobné, že pokiaľ by sa obžalovaného spýtal na dôvod odtiahnutia vozidla fyzicky zdatný mladý muž, obžalovaný by sa fyzického útoku nedopustil.

Obrana obžalovaného, že poškodený si utrpené zrania spôsobil sám, ba dokonca že poškodený slovné a fyzicky napadol obžalovaného, je účelová, nepravdivá, nepreukázaná a nelogická.

Táto obrana je bez akýchkoľvek pochybností vyvrátená znaleckým posudkom a výsluchom znalca P. T. M.. Mechanizmus vzniku poranení podľa znalca z medicínskeho hľadiska zodpovedá výpovediam poškodeného, ktoré boli zaevidované v spisovom materiáli i pri kontrolnom vyšetrení pri vypracovaní znaleckého posudku a to tak, že poškodený po údere útočníka do jeho tela spadol na chrbát do potoka a potom podľa toho útočník hádzal kamene, ktorými ho zasiahol do hlavy a hrudníka, čiže uvedené zranenia mohli vzniknúť takýmto spôsobom. Kompresívna zlomenina tela 1., 2., 3. a 5. hrudného stavca je z medicínskeho hľadiska poranením ťažkým, ostatné poranenia, ktoré poškodený utrpel sú poraneniami ľahkými.

Je vylúčené a absurdné, aby poškodený po páde z mostíka do seba hádzal kamene, ktorými sa zasiahol do hlavy a hrudníka.

Zo znaleckého posudku a výpovede znalca P. M.: „pri zranení nedošlo priamo k poškodeniu životne dôležitého orgánu ľudského tela, avšak je možné pripustiť, že pri väčšej intenzite alebo posunutí zlomených stavcov niekedy môže dôjsť k takému posunutiu, že sa stlačí miecha, ktorá sa môže poškodiť a môže dôjsť aj k ochrnutiu zraneného, niekedy s trvalými následkami s nemožnosťou pohybu. Taktiež pri údere alebo náraze tvrdého predmetu na hlavu pri väčšej intenzite môže dôjsť i k vážnejším poraneniam v oblasti hlavy, trieštivými zlomeninami lebky, pomliaždeniami mozgu, opuchu mozgu, k nakrvácaniu pod mozgovú blanu, ktoré vyžadujú dobu liečenia viac ako 42 dní a niekedy aj ohrozujú život zraneného, čiže vlastne ohrozujú životne dôležité orgány a to mozog.“ možno vyvodiť, že konanie obžalovaného malo byť správne kvalifikované ako pokus ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 Tr. zák v spojení s § 14 ods. 1 Tr. zák.

Skutok spáchaný obžalovaným nepochybne vykazuje znaky skutkovej podstaty výtržníctva, a na túto právnu kvalifikáciu nemá vplyv vlastníctvo mostíka.

Miestom prístupným verejnosti sa rozumie každé miesto, na ktoré má prístup široký okruh individuálne neurčených ľudí a kde sa tiež spravidla zdržiava viac ľudí, takže hrubú neslušnosť alebo výtržnosť môžu postrehnúť viacerí ľudia, hoci v čase činu tam nemusia byť prítomní.

Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a, aj keď miesto činu nie je priamo prístupné verejnosti (napr. sa nachádza za plotom, za ohradou a pod.). Stačí, ak je také miesto prístupné len niektorým osobám určeným napríklad povahou ich zamestnania (továrň, stavenisko a pod.) alebo inak (zdravotné stredisko, škola) a v určitý čas (v sezóne, počas otváracieho času a pod.). Takýmto miestom však nebudú byty a iné priestory v obytnom dome ani internát, ubytovňa alebo kancelária.

Poškodený navyše spochybňuje obranu obžalovaného, že mostík je jeho vlastníctvom, ako aj tvrdenie, že tento mostík vybudoval obžalovaný. Stavba mostu cez drobný vodný tok vyžaduje stavebné povolenie, vyjadrenie vlastníkov dotknutých pozemkov a súhlasné vyjadrenie správcu vodného toku. Spoločný stavebný úrad mesta H. neeviduje žiadosť obžalovaného o vydanie stavebného povolenia na výstavbu mosta. Rovnako štátny podnik D. X. republiky ako správca drobného vodného toku neevidujú žiadosť obžalovaného o vydanie súhlasného stanoviska k zriadeniu mosta.

Pokiaľ je obžalovaný skutočne vlastníkom neoploteného mostíka, ktorý sa nachádza pred bránou do záhrady, nebráni to posúdeniu mosta ako miesta verejnosti prístupného.

Skutočnosť, že miesto, na ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, je vo výlučnom, alebo podielovom spoluvlastníctve obžalovaného, neznamena, že skutok nie je spáchaný na mieste verejnosti prístupnom. (napr.: Obžalovaný z výtržníctva sa nemôže úspešne brániť tvrdením, že ako vlastník bytu je spoluvlastníkom chodby a schodišťa bytového domu, na ktorom poškodenému napadol.)

Obžalovaný sa nepochybne dopustil i trestného činu nebezpečného vyhrážania. Obžalovaný najskôr zhodil poškodeného z mosta do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije a následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného U. L., z ktorých prvý trafil poškodeného do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku.

Slová obžalovaného je potrebné vyhodnotiť v kontexte konania obžalovaného, ktoré vyhrážkam predchádzalo, ako aj konania obžalovaného, ktoré po vyhrážkach nasledovalo. Obžalovaný potom, ako najmenej jedenkrát udrel poškodeného päťou do tváre a najmenej jedenkrát ho udrel do hrudníka a zhodil z mostíka do koryta potoka, nielen že odmietol poskytnúť poškodenému pomoc a vytiahnuť ho z potoka, ale najskôr na neho kričal, aby zdochol, že ho zabije a následne po ňom začal hádzať veľké skaly, ktorými ho zasiahol do hlavy a boku. Obžalovaný svojím konaním vzbudil u poškodeného dôvodnú obavu o jeho život a zdravie.

Poškodený doposiaľ, aj keď od jeho napadnutia obžalovaným uplynulo už viac ako dva roky, nechodí na svoju záhradu sám z obavy, že by sa mohol stretnúť s obžalovaným a že ho tento opätovne napadne.

Vzhľadom na vyššie uvedené poškodený navrhol, aby odvolací súd v súlade s ust. § 319 Tr. por. odvolanie pre jeho nedôvodnosť zamietol.

Na verejnom zasadnutí prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku prednesenú obhajcom na verejné zasadnutie, bližšie sa k nej nevyjadril, keďže nemal k dispozícii spisový materiál, avšak predpokladal, že trestné konanie bolo vykonané v súlade so zákonom, vrátane vyšetrovania, nakoľko bol vo veci vykonávaný dozor príslušným prokurátorom.

Splnomocnenec poškodeného poukázal na obsah svojho písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu. Zdôraznil, že v obdobnom prípade, keď došlo k pádu poškodeného z mostíka, bolo konanie páchatela kvalifikované ako trestný čin vraždy. Napadnutý rozsudok okresného súdu považoval za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, hoci mal vedomosť, že ako oprávnená osoba môže podať opravný prostriedok len vo vzťahu k výroku o náhrade škody. Vzhľadom k tomu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca v plnom rozsahu poukázal na písomné odôvodnenie odvolania, ktoré doplnil o ďalší dôvod, keď obžalovanému nebolo riadnym spôsobom vznesené obvinenie v tejto trestnej veci. Pochybenie spočívalo v tom, že obvinenie vzniesol obžalovanému vyšetrovateľ čakateľ, ktorý tak môže konať iba v skrátrenom vyšetrovaní, poukazujúc na ust. § 202 Tr. por., ako aj ust. § 34 zák. č. 73/1998 Z.z. Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný sa pripojil k návrhu svojho obhajcu a žiadal, aby bolo rozhodnuté v jeho prospech.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného zistil, že odvolanie podala oprávnená osoba v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo čiastočne dôvodné, a to vo vzťahu k výroku o vine, nakoľko okresný súd mal uznať vinu obžalovaného pri prečine ublíženia na zdraví len podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a nie aj podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. - spáchanie činu na chránenej osobe.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd teda zistil chybu napadnutého rozsudku, keďže sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami

významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho porušil ustanovenie Trestného zákona v neprospech obžalovaného. Z tohto dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom, a to tak ako je uvedené vo výrokovej časti.

Pokiaľ ide o otázku viny, súd prvého stupňa pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine, okrem predtým uvedeného pochybenia, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávanému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom na stranách č. 3 až 9, vrátane podrobného hodnotenia dôkazov na stranách č. 7 až 9, s ktorými sa stotožnil, s výnimkou právnej kvalifikácie skutku aj ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a jeho opakovanie by bolo nadbytočné. V tomto smere poukazuje aj na písomné vyjadrenie poškodeného, ktorý náležite reagoval na všetky odvolacie námietky obžalovaného, či už vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, hodnoteniu dôkazov, ako aj právnej kvalifikácie skutku, pričom na uvedenú argumentáciu taktiež odkazuje, nakoľko ju pokladá za správnu a dôvodnú, samozrejme s výnimkou právnej kvalifikácie skutku, ako prečinu ublíženia na zdraví aj podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Považoval však za potrebné aspoň stručne reagovať v rámci odvolacieho konania na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k jeho oslobodeniu spod obžaloby, ako sa toho domáhal.

Obhajoba obžalovaného, ktorý využil svoje právo a nevypovedal, pričom sa vyjadroval len k jednotlivým dôkazom a svoje námietky uviedol v písomnom odôvodnení podaného odvolania, sa totiž javila ako účelová, vykonaná v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Obžalovaného usvedčuje práve výpoveď priameho svedka poškodeného U. L., ktorý v rozhodujúcich častiach vypovedal konzistentne, pričom obžalovaného jednoznačne označil ako osobu, ktorá mu zistené zranenia spôsobila. Zo záverov znaleckého posudku z odvetvia chirurgie, ako aj výpovede znalca, vyplynulo tiež to, že vzhľadom na mechanizmus vzniku, povahu, množstvo a lokalizáciu zistených zranení, si tieto nemohol poškodený spôsobiť len sám pádom, ako to tvrdil obžalovaný, naopak, tieto mohli vzniknúť spôsobom uvádzaným svedkom poškodeným, ktorý korešponduje so závermi znalca. Tvrdenia svedka poškodeného podporili výpovede ďalších dvoch nepriamych svedkov, a to F. H. a P. L., pričom svedok F. H. sa o konflikte nedozvedel od svedka poškodeného, navyiac obidvaja zhodne uviedli, že im pri telefonickom rozhovore sám obžalovaný popísal priebeh skutku v podstate tak, ako bol ustálený a dokonca od svedka F. H. mal požadovať, aby napriek tomu, svedčil v jeho prospech. Vzhľadom na takýto priebeh nebolo preto rozhodujúce, že sú títo svedkovia v blízkom vzťahu s poškodeným. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že poškodený nemal žiadny relevantný dôvod vypovedať do takej miery v neprospech obžalovaného, ak by ho skutočne fyzicky nenapadol, napriek tomu, že mali medzi sebou dlhodobé susedské spory.

Po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie možno konštatovať, že v danom prípade nebolo namieste aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Naopak, prihliadajúc na rozsah, ako aj silu a hodnotu vykonaných dôkazov, ktoré vyznievali v neprospech obžalovaného, a ktoré sa navzájom dopĺňali, zároveň na seba logicky nadväzovali, mal odvolací súd za to, že nielenže bola dostatočne vyvrátená obhajoba obžalovaného, ale zároveň bolo nepochybne preukázané, že práve obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, a to tak ako bol zistený a ustálený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Okresný súd následne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., prečin výtržníctva podľa § 364 ods.

1 písm. a) Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný inému úmyselne ublížil na zdraví a spôsobil takým činom ťažkú ujmu na zdraví (porucha zdravia trvajúca dlhší čas - ust. § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr. por.), zároveň sa dopustil na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a taktiež sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu.

Nesprávne však okresný súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného aj ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák., t.j., že taký čin spáchal na chránenej osobe a práve v dôsledku tohto pochybenia zrušil krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vo veci rozhodol sám tak, že túto právnu kvalifikáciu skutku vypustil. V tomto smere bola dôvodná odvolacia námietka obžalovaného, hoci je zrejmé, že poškodený je chránenou osobou s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., a to osobou vyššieho veku, ktorou sa podľa § 127 ods. 3 Tr. zák. rozumie osoba staršia ako 60 rokov. Podľa § 139 ods. 2 Tr. zák. sa ustanovenie ods. 1 nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

V prvom rade na takéto právne posúdenie je potrebné a nevyhnutné danú okolnosť uviesť už v skutkovej vete a nestačí len samotné uvedenie dátumu narodenia poškodeného, z ktorého je nepochybne zrejmé, že ide o osobu vyššieho veku. Nevieryhodne vyznieva obhajoba obžalovaného, že o tejto skutočnosti nevedel, keďže poškodeného dlhodobo poznal, s jedným z jeho synov má rovnaký vek, pričom veku presahujúcemu 60 rokov nepochybne nasvedčoval aj zovňajšok poškodeného. Teda aj tento kvalifikačný znak by bol z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu pokrytý z hľadiska zavinenia obžalovaného minimálne vo forme tzv. nepriameho úmyslu., hoci by postačovalo vzhľadom na ust. § 18 písm. b) Tr. zák. aj zavinenie tzv. nevedomou nedbanlivosťou. Táto okolnosť však sama o sebe ešte neznamená, že obžalovaný by mal trestný čin spáchať v súvislosti s vekom chránenej osoby, nakoľko je súčasne potrebné, aby táto okolnosť bola aspoň čiastočne, určitou nezanedbateľnou mierou, nápomocná, resp. prispela k rozhodnutiu obžalovaného spáchať tento konkrétny čin. V tomto prípade však táto okolnosť nemala žiadny relevantný vplyv na motiváciu obžalovaného prípadne spáchať skutok kladený mu za vinu. Je nesporné, že obžalovaného vyhľadal poškodený a nie naopak, pričom rozhodujúcim faktorom z hľadiska pohnútky nebol vek poškodeného, ale dlhodobé vzájomné susedské spory a bezprostrednou príčinou konania obžalovaného boli výčitky poškodeného na jeho adresu, ktoré fyzickému napadnutiu predchádzali.

Vzhľadom k tomu mal odvolací súd za to, že obžalovaný čin nespáchal v súvislosti s vekom chránenej osoby - poškodeného, ako to požaduje vyššie citované ustanovenie Trestného zákona, a preto by právna kvalifikácia skutku ako prečinu ublíženia na zdraví aj podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. nebola namieste.

Pokiaľ by bol obžalovaný vlastníkom mostíka, táto skutočnosť sama o sebe nevyklučuje, že ide o miesto verejnosti prístupné, keďže tento sa nachádza nad miestnym potokom, na jednej strane navyše prechádza miestna komunikácia, pričom oplotenie a pozemok obžalovaného je až na druhej strane. Tieto okolnosti v súhrne jednoznačne preukazujú, že bol naplnený aj jeden zo zákonných znakov trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to spáchanie skutku na mieste verejnosti prístupnom, berúc do úvahy tiež to, že predmetné miesto je viditeľné a teda iné osoby môžu, či už zrakom alebo sluchom, bez akýchkoľvek ťažkostí vnímať, čo sa na ňom deje.

Nedôvodnou bola aj ďalšia odvolacia námietka obžalovaného, že slovné spojenie „aby zdochol“ neznamenal vyhrážanie sa smrťou, práve naopak, vzhľadom na súvisiace okolnosti tak, ako vyplývajú zo skutkovej vety, bolo zrejmé, že takéto verbálne vyjadrenie obžalovaného, a to krikom, nepochybne možno chápať ako vyhrážanie sa smrťou, najmä, ak bol zároveň vyslovený aj výrok, „že ho zabije“, čo preukázala napríklad výpoveď svedka P. L.. Súčasne tento verbálny útok obžalovaného mohol vzbudiť dôvodnú obavu, berúc do úvahy aj predchádzajúci, ako aj následný fyzický útok na jeho osobu zo strany obžalovaného a taktiež aj závažnosť zranení, ktoré utrpel, preto došlo aj k naplneniu všetkých zákonných znakov trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný konal v tzv. priamom úmysle, avšak nie vopred pojatom. Jeho pohnútkou bola odvetá za to, že sa poškodený za ním prišiel a dotazoval sa ho, z akého dôvodu odtiahol osobné motorové vozidlo synovej priateľky.

Obžalovaný podané odvolanie proti výroku o treste bližšie neodôvodnil.

Odvolací súd sa stotožnil aj s týmto výrokom prvostupňového súdu, ktorý pri ukladaní trestu prihliadol na všetky podstatné skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnúť a poukazuje na jeho odôvodnenie na strane č. 9, nakoľko však zrušil celý výrok o vine, súčasne zrušil aj výrok o

treste (ust. § 321 ods. 3 Tr. por.) a následne rozhodol o ňom sám tak, že obžalovanému uložil rovnaký trest ako okresný súd.

Okresný súd správne zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa ust. § 36 písm. j) Tr. zák., t.j., že pred spáchaním trestných činov viedol riadny život a taktiež aj jednu priťažujúcu okolnosť podľa ust. § 37 písm. h) Tr. zák., t.j. že spáchal viac trestných činov, teda ich pomer bol 1:1, a preto nedošlo k zmene hraníc zákonom ustanovenej trestnej sadzby, podľa ktorej za najprísnejší zo súdených prečinov mohol byť obžalovanému uložený trest odňatia slobody na 2 roky až 5 rokov. Do úvahy zobral, okrem pomeru, aj mieru závažnosti ustálenej poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti podľa ust. § 38 ods. 2 Tr. zák., ktoré boli pomerne významné jednak v prospech, ale aj v neprospech obžalovaného.

Prihliadajúc na všetky predtým uvedené skutočnosti a okolnosti, mal krajský súd za to, že za zákonné, správne a primerané možno považovať uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému na dolnej hranici trestnej sadzby, a preto mu sám uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Vzhľadom na osobu obžalovaného, s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolnosti prípadu, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného nebol výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, dokonca by bol v danom prípade neprimerane prísny, a preto jeho výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu 2 roky a 6 mesiacov (ust. § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a ust. § 50 ods. 1 Tr. zák.). Obžalovanému neuložil niektorý z miernejších, alternatívnych druhov trestov, najmä vzhľadom k tomu, že sa dopustil troch úmyselných prečinov a prihliadol aj na závažnosť následku, ktorý spôsobil obžalovanému na zdraví.

Uloženie uvedeného úhrnného trestu odňatia slobody, vrátane podmienenečného odloženia jeho výkonu, zabezpečí v danom prípade dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, pričom takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Obžalovaný podané odvolanie proti výroku o náhrade škody bližšie neodôvodnil.

Odvolací súd sa stotožnil aj s týmto výrokom prvostupňového súdu, ktorý správne uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému U. L. škodu vo výške 13.710,- Eur a poukazuje na jeho odôvodnenie na strane č. 9, nakoľko však zrušil celý výrok o vine, súčasne zrušil aj výrok o náhrade škody (ust. § 321 ods. 3 Tr. por.) a následne rozhodol o ňom sám tak, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu v rovnakej výške ako okresný súd. Nad rámec uvedeného dodáva, že obžalovaný zodpovedá za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák. prihliadajúc aj na ust. § 444 tohto zákona.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania v tejto trestnej veci, krajský súd konštatuje, že nezistil žiadne podstatné procesné pochybenia, ktoré by závažným spôsobom porušili právo obžalovaného na obhajobu. Nedôvodnou bola námietka obžalovaného, že mu uznesením vzniesol obvinenie vyšetrovateľ čakateľ, čo malo mať za následok nezákonnosť takéhoto procesného postupu, nakoľko prihliadajúc na ust. § 10 ods. 7 písm. a) Tr. por., ust. § 202 ods. 1,2 Tr. por., ako aj ust. § 34 ods. 6 Zákona č. 73/1988 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru v znení neskorších predpisov, bol takýto postup v súlade so zákonom, keďže vyšetrovateľ čakateľ môže vykonávať skrátené vyšetrovanie s tým, že toto sa viedlo za tri prečiny, pričom nešlo o žiadne z konaní uvedených v ust. § 200 ods. 2 Tr. por.

Krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné (vo vzťahu k výroku o vine), rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.